

ο **Γιώργος Κουβακάς** είναι μέλος ΠΣΟ ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της Αριστερής Συσπείρωσης

Συνέντευξη στο **Πριν** (27/10/2018) στον **Γιάννη Ελαφρό**.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ οφείλει να συγκρουστεί με την κυβερνητική πολιτική (με την οποία ουσιαστικά συμφωνεί και η ΝΔ), τονίζει στο Πριν ο Γιώργος Κουβακάς, μετά τη συνεδρίαση του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. «Απαιτείται προσεκτική πολιτική δουλειά στη βάση, συνεκτικό πολιτικό σχέδιο και επιθετικές κινηματικές πρακτικές διάρρηξης της "κοινωνικής ειρήνης"» σημειώνει

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με το ένα χέρι μοιράζει ψίχουλα και με το άλλο υφαρπάζει λαϊκές κατακτήσεις και εισόδημα επιχειρώντας μια «ασθενική» κοινωνική συμμαχία βασισμένη πάνω στην απογοήτευση.

Η κυβέρνηση μιλά για έξοδο από τα μνημόνια και μέτρα υποστήριξης του λαού. Τι απαντά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Το νέο αφήγημα της «μεταμνημονιακής περιόδου» έχει να κάνει με μια προσπάθεια του συνασπισμού εξουσίας να «επενδύσει» στην πλαστή έξοδο απ' τα μνημόνια, που στην πραγματικότητα είναι η εμπέδωση πολιτικά και η επένδυση ιδεολογικά της παγίωσης του καθεστώτος μνημονιακής εξαθλίωσης. Η συνέχιση της επιτροπείας από ΕΕ και ΔΝΤ, τα υψηλά πρωτογενή πλεονάσματα, η εξακολούθηση στο ακέραιο όλης της αντεργατικής μνημονιακής νομοθεσίας, με τις περικοπές συντάξεων και την εξαγγελία για μείωση του αφορολόγητου, όπως και η συνέχιση των ιδιωτικοποιήσεων, είναι το περίγραμμα μόνο, της

«εξόδου» απ τα μνημόνια. Εξάλλου, η επιλογή των μνημονίων από μεριάς της αστικής τάξης ήταν δική της τακτική επιλογή, καθοριστική για την κυριαρχία της στο εσωτερικό. Αυτή προσπαθεί να εμπεδώσει με αφηγήματα και δίπολα που περιφρουρούν αυτήν ακριβώς την προσπάθεια κυριαρχίας σε αυτή τη νέα φάση. Παρόλα αυτά όμως θα ανοίγονται διαρκώς κοινωνικά ρήγματα.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με το ένα χέρι μοιράζει ψίχουλα και με το άλλο υφαρπάζει κομμάτια ολόκληρα από τις λαϊκές κατακτήσεις και το λαϊκό εισόδημα επιχειρώντας να εντάξει έστω και βραχυπρόθεσμα κομμάτια του λαού σε μια «ασθενική» κοινωνική συμμαχία. Η σύγκρουση με αυτή την πολιτική, με τον μονόδρομο του τσακίσματος των εργασιακών σχέσεων για την προσέλκυση επενδύσεων (με βάση και το μεταβατικό πρόγραμμα της ANΤΑΡΣΥΑ), απαιτεί προσεκτική πολιτική δουλειά στη βάση, συνεκτικό πολιτικό σχέδιο και επιθετικές κινηματικές πρακτικές διάρρηξης αυτής της «κοινωνικής ειρήνης», που χτίζεται πάνω στην απογοήτευση και επιχειρεί να αξιοποιήσει ο ΣΥΡΙΖΑ.

Σηκώνετε ψηλά τους αντικυβερνητικούς τόνους. Μήπως έτσι βοηθιέται η Δεξιά, όπως σας κατηγορεί ο ΣΥΡΙΖΑ;

Η πραγματικότητα είναι πως η επιβαλλόμενη πολιτική, η ατζέντα των προγραμμάτων ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ έχουν κοινή υλική βάση και μήτρα, αυτή της εθνικής στρατηγικής, της ανάκαμψης της κερδοφορίας του κεφαλαίου με μεταφορά του βάρους της παρατεταμένης κρίσης του, στις πλάτες των εργαζομένων. Σκοπός τους είναι να καταφέρουν τη συντριπτική ήττα των δυνάμεων της εργασίας, εμποδίζοντας, ή καλύτερα στραγγαλίζοντας, την ιδεολογική και πολιτική τους χειραφέτηση, την εκπροσώπηση και προοπτική της δικής τους εξουσίας. Στο μονόδρομο και την ανάγκη, από μεριάς αστικής τάξης, αυτής της κυριαρχίας, υπάρχουν διαφορές, παραλλαγές και επιμέρους ανταγωνισμοί (ανακατατάξεις μερίδων του κεφαλαίου) πάνω στο πως διαπραγματεύεται ο ΣΥΡΙΖΑ την υποταγή των μαζών και την σταθεροποίηση του σκηνικού (σύναψη μερικών μικρών κοινωνικών συμμαχιών, ξαναμοίρασμα της φτώχειας, με τον μπαμπούλα δεξιάς- ακροδεξιάς) και πως η ΝΔ, με την ρητορία αντικομμουνισμού, αυταρχισμού και σκληρότερης επιβολής ληστρικών και αντεργατικών μέτρων.

Εδώ χρειάζεται μια προσοχή, η πολιτική αυτής της κυβέρνησης που γεννά ακραία φτώχεια και κάνει σήμερα τη βρώμικη δουλειά για το κεφάλαιο δημιουργεί το χώρο (προσπαθώντας να κολλήσει τη ρετινιά γενικά στην Αριστερά) στο αστικό πολιτικό σύστημα συγκρότησης κι ενίσχυσης του άλλου πόλου, της δεξιάς- ακροδεξιάς και της αντίδρασης. Έτσι αφήνεται ο χώρος να τραφεί η ακροδεξιά ακόμα και ο φασισμός σαν επιλογή των κυρίαρχων τάξεων, για να διοχετευθεί τμήμα της λαϊκής αγανάκτησης, με σκοπό τη διάσπαση της εργατικής τάξης,

μα και την τρομοκρατία, λειτουργώντας ενίοτε σαν παρακρατικός βραχίονας και θεματοφύλακας των συμφερόντων του κεφαλαίου, εκεί όπου σπέρματα αντίστασης του εργαζόμενου λαού σπάνε τα δεσμά και σηκώνουν κεφάλι.

Χρειάζεται αυτοτελή πολιτική πάλη απέναντι και στους δύο πόλους (ΣΥΡΙΖΑ- ΝΔ) αυτού του αποπροσανατολιστικού διπόλου, που αλληλοτροφοδοτούνται καιροσκοπικά σ ένα επικίνδυνο για το λαό παιχνίδι, που μετατοπίζει το κεντρικό πολιτικό σκηνικό όλο και δεξιότερα.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μιλά για συσπείρωση αγωνιστών και δυνάμεων της Αριστεράς σε ανατρεπτική, αντιΕΕ, αντικαπιταλιστική πολιτική κατεύθυνση. Υπάρχει τέτοιο δυναμικό ή κυριαρχεί η απογοήτευση;

Η κατάσταση εμφανίζεται αντιφατική, αν και διαφορετική από εκείνη ενός προηγούμενου διαστήματος. Δηλαδή από τη μία υπάρχουν οξύνσεις της ταξικής πάλης και αγώνες σε μια σειρά από κρίσιμους κοινωνικούς χώρους (κινητοποιήσεις αδιορίστων- αναπληρωτών, απεργία στο λιμάνι της Cosco, αντιστάσεις στον κλάδο του εμπορίου, επισιτισμού), από την άλλη αποτυπώνεται αδυναμία συγκρότησης κινητοποιήσεων με ευρύτητα, συντονισμό και συσπείρωση σε ένα ευρύ φάσμα κλάδων, πράγμα που δε διευκολύνει τη διατύπωση ενός πειστικού σχεδίου διεκδίκησης για τα εργατικά στρώματα. Υπάρχει δηλαδή μια λιγότερο ή περισσότερο σιωπηρή κοινωνική αμφισβήτηση της ασκούμενης πολιτικής ή και της ΕΕ, χωρίς να παίρνει όμως σχήμα και μορφή αιτημάτων, διεκδίκησης, πολιτικού αγώνα.

Άρα που απευθύνεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ απευθύνεται στην παλαιά και νέα εργατική τάξη («επικοινωνιαζόμενους», εργαζόμενους στα call center, στον επισιτισμό και στο εμπόριο της Κυριακής κτλ.) και στα σύμμαχα στρώματά της, στη νεολαία, στους κυρίαρχα εκμεταλλευόμενους καλώντας σε αγώνα με συνοχή, αιτήματα, όργανα. Κυρίως παλεύοντας για ένα εργατικό κίνημα που θα μπορέσει να εκφράσει τα λαϊκά αιτήματα και να τα οδηγήσει σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, αναβαθμιζόμενο έτσι σε πολιτικό κίνημα με επί της ουσίας κομμουνιστικό προσανατολισμό και στόχους.

Ο υποταγμένος συνδικαλισμός κάνει ό,τι μπορεί για να μην εκφραστεί αγωνιστική δυναμική. Πως μπορεί να ανατραπεί αυτή η λογική;

Αυτό το κάνει προφανώς γνωρίζοντας πόσο καθοριστική είναι η «περιφρούρηση» της παραίτησης των εργαζομένων απ τον αγώνα για τα δίκαια αιτήματα της ζωής τους. Αυτό

υποκρύπτει «κενό» ηγεμονίας. Δεν μας πρέπει ούτε αναδιπλώσεις ούτε αριστεριστικές υπεκφυγές, απαιτεί από μας αλλαγή του συσχετισμού δύναμης από τη βάση μαζικών ταξικών σωματείων, τη συγκρότηση μορφών συνδικαλιστικής οργάνωσης και συσπείρωσης των εργαζομένων (εργατικά σχήματα, συσπειρώσεις, επιτροπές αγώνα) και την ενίσχυσή τους όπου ήδη υπάρχουν. Απαιτεί τη ρήξη και το διαχωρισμό με τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό σε όλα τα επίπεδα (πρωτοβάθμια σωματεία, ομοσπονδίες, εργατικά κέντρα, ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ) καθώς κι από τη σφοδρή αντιπαράθεση με τα διαταξικά σχέδια που προωθούν τη συμμαχία με την αστική τάξη ή μερίδες της σε μια υποτιθέμενη προοδευτική κατεύθυνση στο όνομα της εθνικής ανάπτυξης και της εθνικής συσπείρωσης απέναντι σε ανταγωνιστικές αστικές τάξεις ή της απελευθέρωσης της χώρας από τους «ξένους δυνάστες - δανειστές». Αυτό αποτυπώνεται στη προσπάθεια δημιουργίας ενός πόλου ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος που επιχειρείται απ τις δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς, που είχε θετικά στιγμιότυπα (όπως στη διοργάνωση της απεργίας στις 12 Γενάρη), όμως έχει πολλά βήματα ακόμα να διαβεί.

Βρίσκεσαι σε ένα νομό της Κεντρικής Μακεδονίας. Τελικά το δίλημμα είναι μεταξύ της υποστήριξης της ΝΑΤΟϊκής συμφωνίας των Πρεσπών και των εθνικιστών «μακεδονομάχων» ή υπάρχει δυνατότητα για μια άλλη στάση και ποια;

Μπροστά στον παροξυσμό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών σε αυτή τη φάση της κρίσης, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να δώσει πολύ μεγάλο βάρος στο αντιιμπεριαλιστικό αντιπολεμικό κίνημα. Ειδικά για ένα ζήτημα σαν το Μακεδονικό, όπου μιλάμε για ωμή ιμπεριαλιστική παρέμβαση στο εσωτερικό μιας χώρας με αντάλλαγμα τον ρόλο του τοποτηρητή του ΝΑΤΟ στα Βαλκάνια, ρίχνοντας νερό στο αυλάκι του εθνικισμού στην Β. Μακεδονία. Είναι βέβαιο ότι αυτή η κίνηση μελλοντικά θα γεννήσει νέους αλυτρωτισμούς (όπως ήδη φαίνεται), ειδικά όταν διαπιστώσουν οι γείτονες ότι ΕΕ και ΝΑΤΟ σημαίνουν το ακριβώς αντίθετο από αυτό που τους υποσχέθηκαν. Η αλήθεια είναι ότι ο απεγλωβισμός απ το παραπάνω δίλημμα δε μπορεί να δοθεί από μια πραγματικά διεθνιστική αριστερή σκοπιά, χώρα από τη σύνδεση με τις απαραίτητες ταξικές μάχες. Το ζήτημα αυτό μπαίνει σκληρά συνδεδεμένο με την όξυνση ανταγωνισμών στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων σχετιζόμενο και με τον ανταγωνισμό Τούρκικου και Ελληνικού ιμπεριαλισμού, μα κυρίως ανταγωνισμών πολύ ισχυρότερων μητροπόλεων. Το ζήτημα σεβασμού στην αυτοδιάθεση των Λαών και της εθνικής τους ταυτότητας, είναι άρρηκτα δεμένο με την ήττα της αστικής τάξης στο εσωτερικό, σύγκρουση με τον εγχώριο εθνικισμό, όχι από μια «κοσμοπολίτικη- υπεραριστερή» υπεκφυγή, αλλά σε μια κατεύθυνση αμφισβήτησης και αντικαπιταλιστικής σύγκρουσης με ΝΑΤΟ και ΕΕ. Η υποχώρηση της Αριστεράς σ αυτές τις μάχες, η αδυναμία προσέγγισης της λενινιστικής γραμμής στη συγκυρία, δημιουργεί ένα πολύ σημαντικό έλλειμμα μπροστά στις

διαφαινόμενες πολιτικές διεθνείς εξελίξεις.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έκανε μια μαζική και ουσιαστική συνδιάσκεψη, αλλά παρουσιάζει ασυνέχειες στη δράση της, προβλήματα στη λειτουργία (ειδικά των τοπικών επιτροπών) και στον ενιαίο σχεδιασμό. Τι πρέπει να γίνει;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αναμετράται με την υλοποίηση μιας απόφασης (της 4ης Συνδιάσκεψης) που αρκετά πιο καθαρά καταφέρει να προσεγγίζει την ανάγνωση της συγκυρίας και την γραμμή εξειδίκευσης- υλοποίησης του μεταβατικού προγράμματος στις μάζες. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ όμως αναμετράται με την ανάταξη της ήττας του λαϊκού κινήματος, την απουσία συλλογικού οράματος και πολιτικών γεγονότων, με τρόπο και σε χρόνο που δε μπορεί να κάνει πισωγυρίσματα, που απαιτείται να υπερβεί την εσωστρέφια να σχεδιάσει και να υλοποιήσει, μπολιάζοντας τη γραμμή της με τις μάζες και δίνοντας σχήμα και μορφή σε μια εργατο-λαϊκή συμμαχία. Αυτό σημαίνει πως και τα συμπεράσματά μας όσο δε δοκιμάζονται (αποφασιστικά και όχι αποσπασματικά) στις μάζες τόσο δε μας επιστρέφονται πλουσιότερα. «Πράξη, γνώση και ύστερα πάλι πράξη, γνώση...»